

[Laurits Pedersen.]

det Samarbejde, de i Virkeligheden var forpligtet til. Vi løber ikke med Halen mellem Benene. Det nuværende Regeringsparti kommer med en Arv, der forpligter — det er ikke os, der kommer med en Arv — ifølge hele den Opposition, det førte mod den Regering, der gik af. Den Arv er tyngende, og den kommer det til at bære paa i den kommende Tid, saa længe det sidder som Regering. Og det bliver ikke den eneste Gang, vi oplever, hvad vi har oplevet i Dag med den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, der som Talsmand for Forbrugsafgifterne fuldstændig har forandret sin Indstilling fra han var Oppositionspartiets Ordfører, til han blev Regeringspartiets Ordfører. Vi vil faa det at se Gang paa Gang. Derfor gør det ikke stort Indtryk paa os, at den højtærede Finansminister var lidt højt oppe, hvad jeg i Virkeligheden tror han ikke skulde have været. Jeg vilde have givet meget til, at Befolkningen gennem Radioen havde hørt de forandrede Signaler, Forandringen i Trompetstødene fra dengang vi havde den storpolitiske Debat, som blev udsendt gennem Radioen, og til de Toner, der lød fra den højtærede Statsminister, da han holdt sin Aabningstale. Mere tamt og fredeligt et Lam har vi ikke set i den danske Rigsdag end den lille Hans Hedtoft.

Hvad angaar Fradraget, saa er det klart, at den højtærede Finansminister ønsker, at det skal være hensigtsmæssigt. Man skal ikke have Lov til at fradrage Beløbet paa de 10 pCt., siger den højtærede Finansminister, det er hensigtsmæssigt, at man ikke gør det, for saa faar man ikke saa stor Skat i det kommende Aar. Men man har jo ikke kunnet budgettere noget som helst med Hensyn til de 10 pCt.; man har maaske budgetteret saadan, at man har brugt hele sin Indtægt, og saa skal man i det kommende Aar ikke have Lov til at trække denne Skat fra; ja, det er klart, at det er hensigtsmæssigt set fra en Finansministers Synspunkt, men jeg tør forsikre den højtærede Finansminister om, at det ikke er hensigtsmæssigt set fra en Skatteydernes Synspunkt.

Aksel Møller: Det er let at forstaa, at det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen har haft Held til at overbevise en tidligere Finansminister i Dag om Skattefradraget. Det virkede ganske øjensynligt, og jeg takker for den Sejr, der er vundet inden for Venstres Rækker for det Synspunkt, at man skal staa fast med Hensyn til Skattefradraget.

Saa vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg vil først sige til ham, at jeg synes egentlig, den højtærede Finansminister efter denne Debat skulde trække sit Forslag tilbage, for nu er det ganske klart, at den højtærede Finansminister ikke paa dette Grundlag kan opnaa et Flertal i det høje Ting for sit Forslag. Forholdet er nemlig ikke det, at den højtærede Finansminister ikke har andre Udveje efter at have opgivet Tanken om en Forhøjelse af den direkte Skat. Der er intet af disse tidligere saa ansvarsbevidste Partier, der nu har Halen mellem Benene. Der er intet af de Partier, der, saa vidt jeg har lyttet mig til, har nægtet den højtærede Finansminister nye Skatter. Det, det drejer sig om at nægte ham, er en Forhøjelse af den direkte Skat, og det forekommer mig, at naar man nu har sat sig til Rette i Regeringsstolen og skal begynde at herske som Mindretalsregering, saa skal man ikke bringe sig i en Situation som den, den højtærede Finansminister er kommet i i Dag, og som der har været talrige Advarsler imod. I den Tale, jeg for nogle Dage siden paa mit Partis Vegne holdt i denne Sal — den højtærede Finansminister var maaske optaget af den Atombombe, der faldt, umiddelbart før jeg fik Ordet —, advarede jeg imod at stille Forslag om direkte Skatter, og dermed var det sagt, at Det konservative Folkeparti ikke vilde medvirke til en Forhøjelse af de direkte Skatter. Det forekommer mig, at der er sagt fra i Tide. Der er andre Muligheder, Ministeren kan benytte sig af, og jeg synes, han skulde se at finde dem.

Naar den højtærede Minister ikke vil diskutere Enkeltheder i Dag, er vi formentlig enige om, at deri ligger, at han ikke kan forlange, at han i sit sidste Indlæg her fra Talerstolen kan have overbevist os om de direkte Skatters Fortræffelighed over for de indirekte. De saglige Synspunkter for de to forskellige Skatteformer, der her mødes, henstaa til senere Drøftelse.

Det er klart, at vi her ikke kan naa ind paa ret mange Enkeltheder, jeg skal kun nævne een. Den højtærede Minister sagde, at over for Aktieselskaberne skulde man være varsom med at følge mit Forslag om at tillade, at ekstraordinære Henlæggelse til Pensionsfonden eller Penge, der blev indskudt i nye Fonds, blev afskrevet paa eet Aar. Over for dette sagde den højtærede Minister, at hvis man gjorde det, vilde det faktisk være Staten, der kom til at betale disse Pensioner. Derved røber den højtærede Minister en forkert Indstilling over for Forholdet mellem Staten og Virk-